
Csiki László

ALBÉRLET

A kölyök

Elment a kutya.
Mari is elmegy.
Annyi, de annyi
hely lett.
Az utcáról reggel
bejöhet egy gyermek.

A kutya barátja,
vagy Mari kislánya.
Mit kellene nekem
elmondania?
A kilincsre mutat:
ki a', ki a', ki a'?

Örvendj, kölyök,
hogy nincs semmi itt,
ártatlan vagy tehát,
hidd, ne hidd –
öcsédet sem itt
nemzik vagy verik.

Emléked sincsen,
és kérlek, ne legyen,
szagodat se hagyd
idegen helyeken.
Csak amíg elalszom,
addig légy velem.

A levél

Üzent Mari,
hogy szép ott az ég,
de ott sincsen
belőle elég,
adjam ki,
küldjem mindenét.

Üzent Mari,
de nem irt feladót –
lehet a földön
egy postafiók,
odapetéz a hős-
szerelmes és a pók,

oda üriti uszadékát
a tenger dagálykor,
fényét a csillag,
s oda a betongátról
húgyát, aki
kiállni bátor.

Üzent Mari:
jobb ott a parlag,
és őt hagyják,
akármit akarhat,
de akkor meg, kérdi,
mi a szarnak?

A szomszédasszony

A gyermek (itt Pistának hívják,
de lehet Benő, Oszkár, Zoltán)
záróráig gubbasztott a postán,
mint egy menekült kurd vagy tírпák.

Hétkor már falta a párizsit
Anikónál, és a falon át
hallottam, hogy egy langyos kólát
szörcsögve, bőfögve beiszik.

Hegelt olvastam konyhaszéken,
sok volt nekem, untam egy kicsit,
de azért nem mertem oly nagyon.

Te nyeld csak, öcsi, a párizsit,
küldd át Anikót szomjan, étlen,
s az egész Hegelt rád hagyom.